

Griffienummer :
Repertoriumnummer : 4437
Vonnisdatum : 14.06.2005

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. , restauranthouder, geboren
, wonende te
Belg.

2. , helpster, geboren , wonende te
,
Belg.

Verdacht van: te , van 01 januari 2000 tot 23 oktober 2003.

Als eigenaars,

op het onroerend goed, gelegen te
, eigendom van :

, ingevolge akte van aankoop dd. 06
november 1995, verleden door notaris te t,

Zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, de volgende bouwwerken te hebben uitgevoerd en in stand gehouden:

- Een verbouwde krotwoning (opp. +/- 7.30m x 17m) waar de bestaande gevels van de voorgevel, zijgevel rechts en achtergevel vervangen werden door nieuw metselwerk (kroonlijsthoogte +/- 3.15m).

De bestaande raam- en deuropeningen werden deels gewijzigd en vervangen door buitenschrijnwerk. In de rechter zijgevel werd een nieuw boogvormig raam geplaatst (hoogte +/- 4m, breedte 0,80m). De bestaande dakconstructie werd volledig vervangen en afgedekt met bruin-rode pannen.

De woning werd volledig ingericht.

De vroegere berging/garage werd herbestemd tot living.

- Een houten tuinhuis met een oppervlakte van +/- 3m x 3m en een hoogte van +/- 2.10m, afgedekt met roofing en voorzien van een betonnen vloerdek.

- Een houten stal voor herten met een oppervlakte van +/- 4m x 2m en een hoogte van +/- 2,20m, afgedekt met geprofileerde staalplaat. Deze stal is ingeplant op +/- 1,40m van de linker perceelsgrens.

- Een omheining in Bekaertdraad met een hoogte van 1,80m rond het terrein.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien art. 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement dd 22.10.1996, en thans art. 149 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening;

de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert

- Het afbreken van de opgerichte woning met een oppervlakte van +/- 7,30m x 17m;
- Het verwijderen van het houten tuinhuis met een oppervlakte van +/- 3m x 3m en hoogte van +/- 2,10m, inclusief de grondplaat;
- Het verwijderen van de houten stal voor herten met een oppervlakte van +/- 4m x 2m van de linker perceelsgrens.
- Het verwijderen van de omheining van in Bekaertdraad met een hoogte van 1,80m rond het terrein.

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 € per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Feiten thans ook strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 12/10/2004,
nr. en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 84,81 euro. De Bewaarder (get.)

*** *** ***

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering;
- beklaagden, bijgestaan door Mr. , advocaat te

*** *** ***

1.

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

2.

De feitelijk strafbare gedraging in hoofde van beklaagden bestaat erin dat zij zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een bestaande krotwoning hebben opgericht, een houten tuinhuis en stal hebben ingeplant en een omheining in draad hebben aangebracht en in stand gehouden.

De uitvoering van de werken en de instandhouding van deze werken leveren twee afzonderlijke misdrijven op die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel der feiten begint te lopen vanaf het laatst strafbare feit, te weten 23 oktober 2003.

3.

Beklaagden zijn de mede-eigenaars van een onroerend goed gelegen te
kadastraal gekend onder

Dit perceel ligt binnen de grenzen van een natuurgebied (gewestplan , ggk. bij K.B.
van 3 april 1979).

Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 9 juli 1996 werd de aanvraag
strekking tot het verbouwen van woonhuis geweigerd.

Bij schrijven van 26 november 1996 verzochten beklagden hen toelating te verlenen tot de in
het schrijven zeer gedetailleerd opgesomde verbouwingswerken.

Op 28 augustus 2002 werd vastgesteld dat

- enkel de linker zijgevel in zijn oorspronkelijke toestand werd bewaard, terwijl de voorgevel, de
rechter zijgevel en achtergevel volledig uit nieuw metselwerk was opgetrokken;
- de bestaande raam- en deuropeningen werden gewijzigd en vervangen door nieuw
buitenschrijnwerk;
- in de rechter zijgevel werd een nieuw boogvormig raam geplaatst;
- de indeling van de woning werd geheel gewijzigd;
- een houten tuinhuis met een oppervlakte van ong. 9 m² en een hoogte van 2,10m afgedekt met
roofing op een betonnen vloerdek werd geplaatst;
- een kippenhok met een oppervlakte van 3,20 m² en een hoogte van 1,30 m werd geplaatst tegen
de berging;
- een houten stal met een oppervlakte van 8 m² en een hoogte van 2,20 m met geprofileerde
staalplaat werd ingeplant op 1,40 m van de linker perceelgrens;
- rond het terrein een omheining werd aangebracht.

Het staat vast dat de niet vergunde bouwwerken zonder de rechtens vereiste
stedenbouwkundige vergunning worden in stand gehouden in de geïncrimineerde periode.

4.

Beklaagden 'vergeten' bij de opsomming van de retro-akten te verwijzen naar de door hen
ingediende bouwaanvraag, dewelke door het college van burgemeester en schepenen werd
geweigerd.

Beklaagden voeren eveneens aan dat zij niet op de hoogte waren dat hun eigendom binnen de
grenzen van een natuurgebied ligt en houden voor dat de door de gemeente verstrekte
inlichtingen daaromtrent hen nooit ter kennis werden gebracht door de instrumenterende
notaris.

Beklaagden houden m.a.w. voor dat de verantwoordelijkheid van de notaris is betrokken bij
een veroordeling tot afbraak.

Dergelijke argumentatie dient uiteraard niet voor de strafrechter te worden gevoerd.

Beklaagden verwijten de aanvraag tot instandhoudingwerken ter kennis te hebben gebracht van de stedenbouwkundige inspecteur, terwijl voor deze instandhoudingwerken geen stedenbouwkundige vergunning dient te worden afgeleverd; Het is de rechtbank niet duidelijk waarom beklaagden op dit punt spreken van een Kafkaanse discussie en de geloofsovertuiging van AROHM toetsten aan deze van de Paus.

Beklaagden verwijzen verder naar het bestaan van een registratie-attest waarvan zij klaarblijkelijk de inhoud betwisten, vermits zij beroep hebben aangetekend op 01.07.1997. Bij ministerieel besluit van 10 oktober 1997 werd het ingestelde beroep deels ingewilligd en dient de vermelding "stallen zonder woning" te worden gewijzigd in "oude boerderij". Deze argumentatie is in casu irrelevant, nu beklaagden van plan waren instandhoudingwerken uit te voeren.

Ook de bewering dat beklaagden een zware administratieve boete dienen te betalen wegens "leegstand" doet aan hun schuld geen afbreuk.

Het blijkt evenwel dat door deze werken een totaal nieuwe woning werd opgericht, zodat beklaagden ten onrechte besluiten tot hun onschuld.

Beklaagden hebben doelbewust een inbreuk gepleegd ervan uitgaande dat éénmaal de zgn. instandhoudingwerken waren gerealiseerd, de toestand zowel zou blijven. De feiten tonen aan dat zij lichtzinnig omspringen met de wettelijke regels. De beklaagden moeten beseffen dat zij zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen. Dergelijke ingesteldheid is maatschappelijk onaanvaardbaar. Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan enig ander belang van de beklaagden.

Mede gelet op het blanco, dan wel relatief gunstig strafrechtelijk verleden en de omvang van de inbreuk, hun respectievelijk aandeel daarin en het herstel wordt aan beklaagden een geldboete deels met uitstel opgelegd.

5.

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 11 april 2003.

De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld. Het bij decreet van 4 juni en 21 november 2003 gewijzigd artikel 149 DORO vereist niet dat de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering opnieuw moet overwegen of aan die wijzigingen moet aanpassen (in dezelfde zin: Cass., 23 november 2004,). Artikel 149, tweede lid DORO is nog niet in werking getreden (art. 198bis DORO).

De inbreuk van instandhouding is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr. 1, 1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, R.v.St., 2 april 2004, t). Er ligt geen proces-verbaal van vaststelling door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklaagde betwist niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is (in dezelfde zin: Cass., 4 december 2001, f). De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003, g). De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendings (in dezelfde zin: Cass., 3 maart 2004, h). De herstelltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

*** *** ***

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2,38,40,65

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Wet 05.03.1952 art.1 en Wet 07.02.2003

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 19.12.2003 art. 23

Wetten 30.10.1998 en 26.06.2000 en KB. 20.07.2000 (ivm. euro)

Verordeningen (EG) nr. 1103/97, Raad van 17 juni 1997 en nr. 974/98, Raad van 3 mei 1998

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41

*** *** ***

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statuerende **OP TEGENSPRAAK**;

Eerste beklaagde

Verklaart beklaagde : schuldig aan de feiten zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Stelt vast dat er eveneens feiten gepleegd werden na 31.12.2001, doch voor 01.03.2004, zodat de wet van 26.06.2000 op de opdecimen van toepassing is.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van 500 euro te vermeerderen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op **2.500 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag te betalen van 10 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 55 euro.

En aangezien het niet bewezen is dat veroordeelde reeds een veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en men mag hopen dat veroordeelde zich aan dergelijke misdrijven niet meer zal schuldig maken, er toepassing mag gemaakt worden van art. 8§1 van de wet van 29 juni 1964.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis lastens deze veroordeelde wordt uitgesteld, vanaf heden, gedurende **drie jaren** voor een deel van 350 euro te verhogen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op **1.750 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 70 dagen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van **53,99 euro**, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Tweede beklaagde

Verklaart beklaagde : schuldig aan de feiten zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Stelt vast dat er eveneens feiten gepleegd werden na 31.12.2001, doch voor 01.03.2004, zodat de wet van 26.06.2000 op de opdecimen van toepassing is.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van 500 euro te vermeerderen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op 2.500 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag te betalen van 10 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 55 euro.

En aangezien het niet bewezen is dat veroordeelde reeds een veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en men mag hopen dat veroordeelde zich aan dergelijke misdrijven niet meer zal schuldig maken, er toepassing mag gemaakt worden van art. 8§1 van de wet van 29 juni 1964.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis lastens deze veroordeelde wordt uitgesteld, vanaf heden, gedurende drie jaren voor een deel van 350 euro te verhogen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op 1.750 euro of een vervangende gevangenisstraf van 70 dagen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 53,99 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheken van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

*** *** ***

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door het afbreken van de woning met een oppervlakte van 124,10 m², van het houten tuinhuis, van de houten stal en het verwijderen van de omheining en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag.

ZEGT VOOR RECHT dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gevonnist in openbare zitting van de **DERTIENDE KAMER**,
14 juni 2005, alwaar zetelden:

, Ondervoorzitter, enige rechter,
, Substituut Procureur des Konings,
, Afgevaardigd Adjunct-griffier.